

K. NOREL

Het pistool

Hij schoof een nieuwen houder vol patronen in het magazijn, zette den haanpal vast, en streefde met de vingers de glimmend zwarte, gepolijste loop van zijn pistool. Hoe vertrouwd was dit wapen hem het laatste jaar geworden. Hij glimlachte bij de herinnering aan den dag, toen hij het voor het eerst in handen kreeg. Hij had geaarzeld het aan te vatten, een rilling was er langs zijn rug geloopt, toen zijn hand de kolf omsloot. Dit was een wapen om te dooden. Om menschen het leven te benemen. Tevoren had hij het dooden van een dier niet kunnen zien. Als zijn vader een konijn zou slachten, liep hij de deur uit, en hij keerde niet terug voor het dier gevild en koud op het aanrecht in de keuken lag.

En nu... De strijd op het binnen-landsche front maakt hard. Den eersten keer dat hij een opdracht had, heeft hij gesidderd en gebeefd. Zijn hoofd gloeide, terwijl hij in den greppel lag, en toen hij voetstappen hoorde naderen in het donker schudde de revolver in zijn hand. Hij zou nu moeten schieten. De man, die op het landpad naderde, zou moeten vallen door zijn hand. Dooden moest hij. Het was er niet van gekomen. Een fluitje van den commandant had hem teruggehouden, toen hij zijn wapen ophief. De man, die langs kwam was een ander dan zij zochten. Hun poging was dien nacht mislukt „Strop," zei de commandant. Maar hij had God gedankt, ofschoon hij zichzelf voor een halfzachten lammeling schold.

Toen het voor het eerst tot schieten kwam, heeft hij geen aarzeling *gekend*. Maar toen was het ook geen wachten op een prooi. Toen dacht je er niet aan dat je een mensch ging dooden. Ze werden overvallen door de Grüne. Een kreet: Te wapen! Hun kogels vlogen hen reeds om de ooren Hij zag een uniform, een breeden moffenkop, een loop op zich gericht. Hij schoot uit zelfverweer. En

een woeste vreugde vlamde in hem, toen die kerel in den grond schoot inplaats van op hem en tegelijk voorover stortte. De koorts van het gevecht had hem te pakken. Hij vocht als een bezetene. En naderhand kende hij geen gevoel van leed of spijt, wijl hij gedood had. Geen rilling is er langs zijn lijf geloopt.

Er kwam daarna een tijd, dat het wapen enkel preventieve diensten deed. De ambtenaren van de distributiekantoren lichtten de K.P. zelf in over den tijd, waarop de rijkste buit het gemakkelijkst, kon worden meegenomen. Zij hielpen als de ploeg hen overviel. Een enkelen agent, die een vreemde opvatting had van politieplicht in oorlogstijd, moest soms het wapen even worden voorgehouden. Een schot in de lucht was het uiterste, wat noodig was. Hij kreeg de opdracht een S.D.-agent van zijn bed te lichten en geruischloos weg te werken. In S.S.-uniform en in een Duitschen legerauto haalde hij hem op.

„De commandant van den S.D. wenscht u onmiddellijk te spreken." Het feit, dat de man gretig mee ging op die boodschap, bewees zijn schuld. Ook overigens wist hij dat het een gemeen sujet was, die er verscheidenen had bijgelapt. In het donkere bosch, waarin de stilte hoorbaar was, stond hij tegenover den S.D.-er, beschenen door den kegel van de zaklantaarn, die zijn makker richtte. Lijkbleek was de man, zijn gelaat van angst verwrongen. Toen hij het pistool ophief en richtte, trilde zijn hand. Nu doodde hij een mensch in koelen bloede. Een mensch? Een landverrader, die als hij leven bleef, dozijnen voor het executiepeleton zou brengen! Hij volvoerde een rechtvaardig vonnis. Het schot weerklonk. Het bosch kaaatste een echo. De man zakte als een zoutzak in elkaar. Met afschuw droegen hij en

zijn makker het lijk naar den kuil, die reeds gegraven was. Slap en zwaar was dat lichaam. Het viel dwars in den kuil, het gelaat naai boven. Zij schepten het graf vol zand en dekten het toe met dennenaalden. De S.D.-man was volgens order geruischloos uit den weg geruimd. Maar lang nog zag hij voor zich den witten kop met de gebroken opengespalte oogen en het kleine gat midden in het voorhoofd, waar slechts weinig bloed uit was gevloeid. En lang hoorde hij nog, behalve het schot en de echo van het bosch, den knap van het barsten van den schedel. Als sprong een okkernoot. Die weekheid is voorbij. De strijd op het binnenlandsche front maakt hard als ijzer. Menigmaal heeft hij gevuurd. Bij het binnendringen in gevangenissen, om makkers te bevrijden. Bij het overvallen van een transport op weg naar de executieplaats, waarbij ter dood veroordeelden op het laatste oogenblik aan de klauw der Gestapo onttrokken werden. Ook wel in scherp gevecht, waarbij verscheidenen van zijn makkers vielen, en hij slechts door de vlucht ontkwam. Hij is vertrouwd geworden met zijn wapen. Zijn hand is vast, wanneer hij richten moet op booswichten, die door de rechters van het binnenlandsche front ter dood verwezen worden.

Behalve eens. Die vrouw. Jong was ze en knap. hoewel er soms een valsch groen licht in haar oogen flikkerde. Een aller-gevaarlijkste agente van de Duitschers was ze. Voor vele mannen onweerstaanbaar, had ze zich ingedrongen in de N.B.S. en was veel aan de weet gekomen. Nu was ze gegrepen en ze moest van kant gemaakt worden, want als ze ooit ontsnapte, zou wellicht alles worden opgerold. Ze moest van kant gemaakt. Maar ze was een vrouw. En toen ze naast hem in den auto zat en wist wat er met haar gebeuren zou was ze in tranen. Tusschen het snikken door sprak ze over haar moeder, voor wie zij zorgen moest. Ze smeekte om medelijden. Het viel hem moeilijk, maar hij hield zich hard. „Uitstappen!" Naast haai liep hij op het mulle boschpad. Zij struikelde over een wortelstronk. Hij hielp haar overeind. Op de knieën viel ze voor hem. Dit maakte hem korzelig. „Vooruit!" Doch toen ze aan den rand

stond van de kuil, vouwde ze haar handen. Ze bad. Hij liet zijn pistool, dat hij reeds opgeheven had, weer zakken. „Doe jij het," zei hij tot zijn makker. Neen, dan toen zij bij de nadering van de geallieerde troepen de wacht bij een centrale hadden, en toen daar de vernielingstroepen naderden: dertig Duitschers, die het gebouw opblazen moesten en de provincie van electriciteit versteken. Met z'n zessen waren zij. Eén dilettant van de K.P. tegen vijf gedrilde krijgers van het Deutsche leger.

De vijand marcheerde met veiligheidsmaatregelen. In een dunne linie liepen zij weerszijde van den weg. Van boom tot boom namen zij hun sprongen. Zoo waren ze onbereikbaar voor hun vuur. Op vijftig meter afstand hielden de boomen op. Toen moesten ze over een ruim plein. Ze bleven wachten, verspreiden zich over een ijl front. Het zou een storm-aanval worden, begreep hij. Zijn jongens stonden achter een borstwering, de stens in den aanslag. „Schieten?" vroegen ze. „Schieten?" „Op mijn bevel," antwoordde hij. Hij liet ze naderen tot op dertig meter. Toen dachten hij niet langer aan gevaar. „Vuur!" commandeerde hij. Het sproeide kogels. Twee dagen later was die stad bevrijd. En de centrale werkte. Hij wou toen in de brigade „Prinses Irene" dienen. Maar hij werd gezonden naar het nog bezet gebied. „We hebben je als K.P.-man noodig op het binnenlandsche front", werd tot hem gezegd. Met een patrouille knife-boys is hij bij donker over de rivier gedaan, en de zware strijd van de ondergrondsche strijders is voortgezet, een langen, harden winter. Hij streelt het staal van zijn pistool. Dit wapen werd zijn makker. Het zal zijn makker blijven totdat het vaderland bevrijd is, totdat de Nazi's onder liggen. Zoolang vecht hij met het pistool voor Koningin en Vaderland.